

SUPLEMENT
LI 162- maig/juny 2019

LLUITA
INTERNACIONALISTA

26M: balanç d'europpees, municipals...

Secció de la Unió Internacional dels i les Treballadores - Quarta Internacional (UIT-CQ)

Europees a Catalunya

La primera cosa a assenyalar és la gran participació que passa del 47,6% fa 4 anys a un 64,23%. La gent volia fer-se sentir. La segona, ratificar-se en el vot de caire independentista dels darrers anys. JxC i ERC, sumen 1.720.550 (49,71%) mentre que la resta de candidatures sumen 1.700.049. És a dir, tornen a guanyar, malgrat tot el cant de sirena dels qui avisen una i altre vegada de la seva caiguda.

El principal, l'efecte Puigdemont. Perquè contràriament al que passa a les municipals en que es consolida i creix ERC (819.845 vots en total) mentre JxC s'enfonsa (537.463), a nivell d'uropees és Puigdemont qui encapçala la cursa, sense partit darrera. Puigdemont treu 987.149 (28,52%) i Jonqueres, dins la candidatura de Ara Repúbliques 733.401(21,19%). És a dir la gent ha triat vot independentista per les europees, prioritzant el suport a la candidatura prohibida de Puigdemont que arrossega tot el vot CUP (121.274), arrenca vot a ERC (86.444), però també a Comuns-Podem (10.511)... i en un article d'anàlisi un periodista assenyala que inclús es podien trobar votants a Badalona de l'Albiol que havien votat Puigdemont.

L'efecte Puigdemont porta a que una candidatura com Junts, que mentre el vaixell de JxC s'enfonsa darrera seu, i és perseguida per mar i terra, arrenca vots de la resta de l'estat (competint amb candidatures basques, en treu 5.056 a Euskadi, 3.745 a Madrid, 2.480 a Andalusia...) fins arribar a 1.025.411 i els dos diputats.

El que representa de xoc amb el règim, de voler que el tema català es mantingui viu i pressioni a nivell europeu, té aquesta part positiva, i la contrària, molt preocupant a Catalunya de que: 1. No s'ha tancat el balanç de la traïció de JxC –com tampoc la d'ERC- amb Puigdemont al capdavant, i 2. Que es segueixen fomentant falses consciències de confiança en la resposta de la "justícia" de la UE, o dels efectes genèrics de la "internacionalització" ara amb la ONU....

Eleccions al Parlament Europeu:

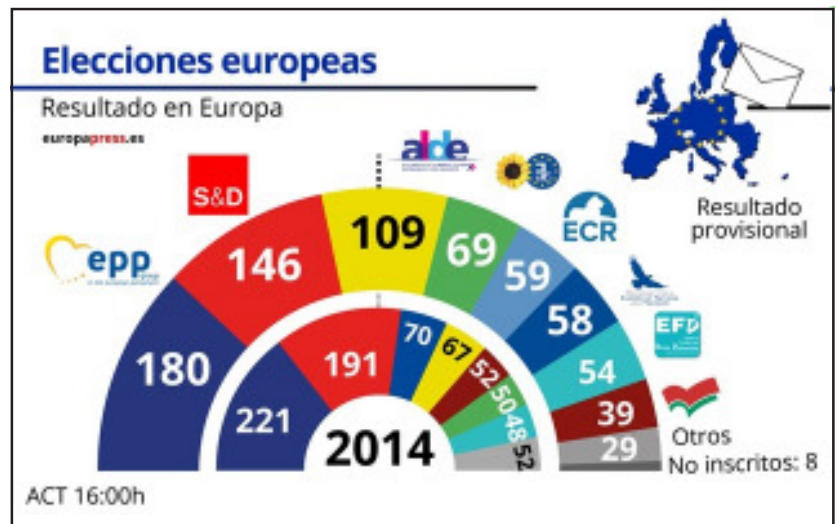
S'acaba el bipartidisme

Amb el Brexit sense resoldre, el resultat de les eleccions aprofundeix la inestabilitat institucional i la fragmentació política de la Unió Europea. Es va esfondrant el bipartidisme entre democràcia cristiana – socialdemocràcia que ha estat el pilar de les institucions europees. La irrupció de liberals, verds i l'extrema dreta modifica substancialment el panorama i complica els equilibris al Parlament Europeu. La inestabilitat que ja domina a la majoria de capitals del continent es trasllada a les institucions europees.

Per primer cop a la història del Parlament Europeu, conservadors i socialdemòcrates no arriben al 51% dels escons. Amb una caiguda 45

Continua l'ensorrament socialdemòcrata.

El resultat de l'estat espanyol és una excepció - amb Portugal, Holanda, Suècia i Malta- en un enyorrament perllongat de les forces socialdemòcrates, arrossegat pel seu gran referent l'SPD alemany, que governa amb la dreta d'Angela Merkel en l'anomenada Gran Coalició des de 2013. En altres articles hem caracteritzat aquesta caiguda lliure de la socialdemocràcia com a conseqüència de la crisi capitalista i l'exigència del capital de plans brutals contra la classe obrera. Una situació que no deixa marge per millores que serveixin per contenir la reacció de la classe obrera i les classes populars i apuntalar el projecte polític socialdemòcrata.

escons la socialdemocràcia i de 41 de el Partit Popular europeu no arriben a la majoria absoluta. A Alemanya la CDU d'Angela Merkel (-6'4%) i l'SPD (-11'4%), que tenien el 62% dels vots ara sumen el 44%. A França, l'altre país central de la UE, ni la socialdemocràcia ni la dreta tradicional van arribar al 9% dels vots. Gran Bretanya torna a guanyar l'extrema dreta (32%), els laboristes passen a tercera força (14%) i els conservadors a cinquena (9%).

Els verds relleven els Syriza –Podemos en la recerca d'una alternativa d'esquerra.

A les eleccions europees de 2014, el desgast de la socialdemocràcia el capitalitzaven formacions que es presentaven com l'esquerra alternativa i que de fet eren nous agrupaments sorgits de l'eurocomunisme. El màxim exponent n'era Syriza, que aleshores prometia posar fi a l'austeritat dictada pel Banc Central Europeu, la Comissió Europea i els Eurogrups que funcionaven al

sme, creix la inestabilitat

dictat del ministre d'economia alemanya Wolfgang Schauble, que van convertir Grècia en un cap de turc. Però després va venir el tomb de Syriza, que tot i haver guanyat el NO al referèndum de 2015 contra els plans de rescat, va acabar imposant el tercer programa de retallades: una traïció en tota regla que ha deixat la classe treballadora grega (i amb ella la dels països del sud d'Europa) sense alternativa. Igual que els va passar als seus predecessors, el Pasok i Nova Democràcia, ara és Syriza qui paga el preu de les retallades a les urnes: el partit d'Alexis Tsipras va quedar nou punts per darrera de la dreta el 26 de maig (coincidien eleccions europees, regionals i municipals, i els resultats són semblants). La patacada és monumental i Tsipras s'ha vist obligat a convocar eleccions legislatives anticipades el 30 de juny, abans que el desastre sigui més gran.

A nivell europeu, el grup de l'Esquerra Unitària Europea-Esquerra Verda Nòrdica ha baixat de 52 a 49 eurodiputats. A la pèrdua de Syriza s'hi suma la de Podemos a Espanya i la del Moviment 5 Estrelles a Itàlia, que governa amb la Lliga de Mateo Salvini i ha caigut per darrere del partit socialdemòcrata, que viu una forta crisi. La França Insubmissa de Jean-Luc Mélenchon manté els resultats de 2014, però queda molt lluny de les expectatives: amb el 6,3% dels vots no aconsegueix ser tercera força i queda per darrere dels verds i fins i tot darrere de la dreta, que viu el seu pitjor resultat electoral, i empatats amb els socialdemòcrates, també en hores baixes.

La crisi de la socialdemocràcia i de les formacions de l'esquerra alternativa la capitalitzen els verds, que són el segon partit més votat a Alemanya, i el tercer de França, el segon a Finlàndia. També han obtingut bons resultats a Irlanda, Bèlgica, Holanda i Àustria. El grup verd al parlament europeu passa de 52 a 69 eurodiputats, i es converteix

en quarta força, impulsat per la preocupació pel canvi climàtic, que les mobilitzacions de joves al centre i el nord d'Europa han posat a l'agenda. En els seus programes els partits verds també advoquen per augmentar els impostos a les multinacionals i les tecnològiques, un enfocament humanitari en la qüestió de la immigració i es presenten com a feministes reclamant la fi de la bretxa salarial i mesures contra la violència masclista. L'altre gran triomf dels verds és al Regne Unit, on passen del 10 al 18% dels vots perquè han concentrat el vot anti-brexít d'esquerres. L'únic lloc on els ecologistes no fan bons resultats és a l'Europa de l'Est.

Lliberals o la fragmentació de la dreta tradicional.

L'altre cara de la crisi del bipartidisme és la fragmentació de la dreta tradicional, amb l'auge dels liberals, que amb 109 eurodiputats, es converteixen en partit frontissa. Però tocat per la crisi dels armilles grogues, el president francès Emmanuel Macron, que havia fet de la refundació de la UE la seva principal bandera, també ha estat derrotat a les urnes. L'endemà de les eleccions el president espanyol

Pedro Sánchez –reforçat com un dels pocs socialdemòcrates que se n'ha sortit- i Macron es reunien per explorar una aliança que acabi amb el domini dels conservadors del Partit Popular Europeu a les institucions de Brussel·les.

L'extrema dreta continua avançant

Tot i que l'increment de la participació i els bons resultats de verds i liberals, van fer que els partits d'ultradreta quedessin per sota del que apuntaven els sondejos, i sense arribar al 33% que els donaria capacitat de bloqueig, no podem minimitzar l'avenç que han obtingut en aquestes eleccions. Partits d'ultradreta han obtingut la majoria absoluta a l'Hongria de Viktor Orbán, (62%: són 13 eurodiputats als quals el Partit Popular Europeu no vol renunciar i a República Txeca (52%). La ultradreta és la més votada a la Itàlia de Matteo Salvini, a França, Polònia i el Regne Unit.

Marine Le Pen va tornar a guanyar les eleccions europees a França (23.3%, amb més de mig milió de vots per sobre dels que va obtenir el 2014) però a molt poca distància

del partit de Macron (22,4%). La ultradreta francesa es consolida com a primer partit a França, però això no es tradueix en poder institucional topa amb el sistema de doble volta que permet formar fronts de majoria contra Le Pen. El partit del Brexit liderat per l'ultradretà Nigel Farage, també es va imposar al Regne Unit en plena crisi dels tories (que van quedar en cinquè lloc, amb el 9% dels vots) al govern i amb els laboristes (relegats darrere dels verds) sense una política clara sobre el Brexit.

Certament dins el concepte extrema dreta hi ha matisos importants, des de forces neonazis com Alba Daurada, a forces xenòfobes i racistes com el Front Nacional, o ultra catòliques com a Polònia. Per això estan dividits en tres grups al Parlament Europeu.

Aquests resultats són una amenaça clara per a les organitzacions del moviment obrer, pels moviments socials i pels drets i les llibertats. Si és important l'avenç en vots també ho és la mimetització que provoquen en programes d'altres forces polítiques, de manera que és el conjunt de la política que va prenent aquest biaix més racista i xenòfob.

El resultat de les eleccions reflecteix també el principal problema de fons: la manca d'una referència de l'esquerra revolucionària a nivell europeu. Quan la UE s'ha convertit en una maquinària de guerra social al servei del capitalisme, per imposar el seu pla de sortida de la crisi amb retallades i privatitzacions en benefici dels bancs, el desmantellament de les pensions, la destrucció dels drets de les treballadores i els treballadors amb les reformes laborals i els atacs contra els migrants que atien la xenofòbia i impulsen i normalitzen la ultradreta, construir aquesta alternativa és tan urgent com necessari. En això treballem des de la Unitat Internacional de les Treballadores i els Treballadors-IV Internacional (UIT-QI).

Després de les autonòmiques i municipals del

Balanç i perspectiva

Els resultats de les eleccions, des de les més generals i ideològiques com són les europees, fins a les més properes municipals, passant per les autonòmiques, han estat marcades per les dues confrontacions determinants de la situació política: 1, l'eix del conflicte Estat/Catalunya, i 2, l'eix dreta/esquerra, amb una dreta dividida i amb la irrupció de Vox. És de d'aquestes claus que partim l'anàlisi de resultats.

Es manté l'eix dreta esquerra amb molt poca transferència de vot entre els blocs.

A les europees, fent el càlcul en percentatges del vot, perquè la diferència sobre el nombre de vots ha quedat molt modificada per la coincidència amb les eleccions municipals que ha fet augmentar molt la participació a unes europees :

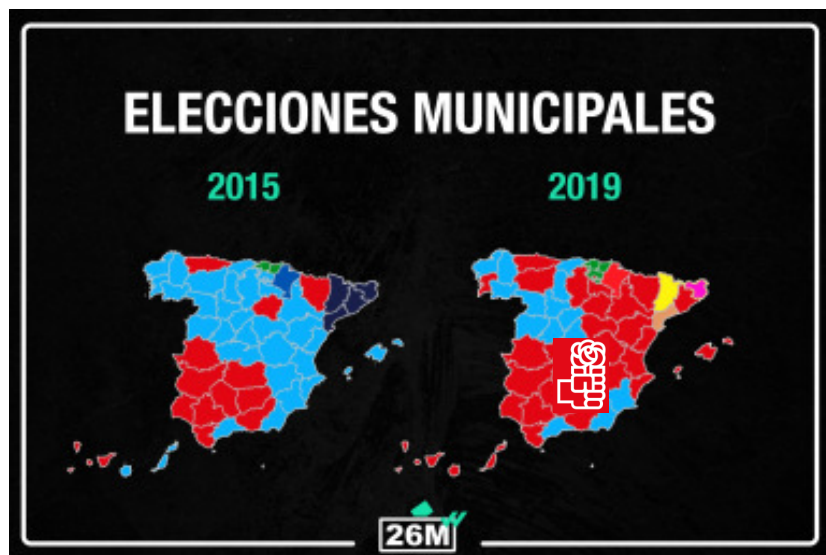
2014: PP (26'08% i 16 escons) + C's (3'17% i 2 escons) + UPYD

El mateix passa en l'eix de l'esquerra: PSOE (23% vots i 16 escons) + AGE, la coalició d'IU (10'03% i 6 escons) + Podemos (7'98% i 5 escons) + Primavera Europea, la coalició de Compromís, Equo... (1'92% i 1 escó). Total 42'93% de vots i 28 escons. Ara el PSOE (32'84% i 20 escons) + Podemos-IU (10'05% i 6 escons), Compromiso por Europa(*), coalició de Compromís i altres (1'32% 0 escons) és a dir un total del 44'21% i 26 escons. És evident que el PSOE engull bona part del vot a Podemos i IU.

(*Compromís es podria sumar en aquest eix o el sobiranista, però no canvien substancialment les conclusions)

El PSOE, pal de paller del règim.

A més de les europees, guanya les eleccions municipals amb un milió més de vots. I a les autonòmiques, guanya en 10 autonomies. És el

(6'5% i 4 escons) + Vox (1'57% 0 escons), fan un total del 37'32% de vots i 22 diputats/es. Ara PP (20'13% i 16 escons) + C's (12'13% i 7 escons) + Vox (6'2% i 3 escons) fan un total del 38'50% i repeteixen els 22 diputats/ades. Mateix total, més fragmentació.

gran triomfador electoral, consolidant i ampliant els resultats de les eleccions generals del 28 abril. El PSOE tornarà a controlar Govern, comunitats autònomes i ajuntaments i serà, qui gestionarà políticament la crisi de règim que travessa la Monarquia.

L'Ibex, els grans mitjans de comunicació... tots fa uns anys estaven contra Sánchez, fins i tot, en la pugna interna del partit, i ara depenen d'ell. També el balanç de la lluita interna del PSOE es resol clarament contra els vells barons. Això és possible pel suport de les bases, més escorades a esquerra. Però aquest fet introdueix un nou element de desestabilització. El "Con Rivera no" interfereix justament amb el que l'estat monàrquic, els poders fàctics i la UE volen imposar com a coalició de govern.

Podem-IU, en caiguda lliure.

Bona part de l'avenç socialista es fa a costa de Podemos-IU, que retrocedeix fortament, només a les europees perd pràcticament la meitat dels vots i passen de sumar 11 eurodiputats als 6 d'ara. Es po-

den estendre els resultats a municipals i autonòmiques. La pèrdua de Barcelona i Madrid –les dues joies de la corona– exemplifiquen una reculada general. Però és que Madrid ja l'havia perdut abans de les eleccions del 26M, quan Carmena exclou a sectors de Podemos i no només es despenja sinó que a més li provoca una escissió amb la cooptació d'Errejón. Pablo Iglesias queda sense alternativa a Madrid ciutat i la que presenta a la Comunitat perd clarament per 7 a 20 en nombre

d'escons amb Más Madrid. A Podemos només li aguanten relativament les confluències: Barcelona amb els Comuns de Colau, València amb Compromís... En conseqüència segueix debilitant-se el nucli que controla Pablo Iglesias.

Una combinació de polítiques de conciliació amb el règim i el sistema, estan a l'origen d'una successió ininterrompuda de crisis internes, resoltes a més, amb un centralisme burocràtic i personalista. El darrer discurs de Podemos IU, centrat a entrar en el Govern del PSOE, amb el conflicte català obert i els plans econòmics durs que aplicarà el govern (motxilla austríaca...) anul·la Podemos IU com a alternativa. Un cop més, per a figurar com a crossa del PSOE, la gent prefereix votar l'original. Podemos IU està amb la disjuntiva de fer un gir decidit a l'esquerra o accelerar la seva crisi.

El PP segueix caient, però Ciutadans no aconsegueix el sorpasso.

El PP Perd gaire bé totes les autonomies i a les municipals un milió de vots, mentre que C's augmenta 400.000 i Vox 650.000. Només Madrid (Ajuntament i Comunitat), pels pèls, permeten evitar un enfonsament accelerat, però els obliga a un acord amb C's i Vox. A Navarra amb la unitat de Navarra Suma (UPN, C's i PP) amb 20 escons davant el quadripartit

Geroa Bai, EH Bildu, Podemos, Izquierda-Esquerra amb 19, el PSOE tindrà la decisió de qui fa president.

Ciudadanos veu com se li escapa la segona oportunitat per avençar el PP i convertir-se en el cap del front de dretes. De fet el PP recuperava el 26M una part dels vots que li havien fugit a Ciutadans i Vox un mes abans. Havia dirigit tota la campanya amb aquest objectiu amb un atac sense concessions contra Pedro Sánchez. Ara la seva posició li passa factura: per una banda, acceptar les pressions de l'Ibex, de la UE i del seu grup liberal europeu per acordar govern amb Pedro Sánchez. Per l'altra, seguir amb el discurs, posar-se a l'oposició, a roda del PP i en les autonomies en que poden governar haver de donar la mà a Vox.

Vox perd embranzida: del 10% dels vots que tenia a les generals de fa un mes, passa al 6% a les europees i a un 3% a les municipals. Tot i aquests resultats, molt lluny de les expectatives, segueixen sent imprescindibles per al PP i C's per formar governs autonòmics i municipals.

L'independentisme guanya posicions.

A les europees del 2014 Coalición por Europa, la coalició de CiU, PNB+ altres (5'42% i 3 escons) + L'Esquerra pel dret a decidir, coalició d'ERC (4'01 i 2 escons) Los pueblos deciden, coalició d'EHB, BNG... (2'08% i 1 escó) fan un total del 11'51% i 6 escons.

Ara, Ahora Repúblicas, coalició entre ERC, Bildu, BNG... (5'61% i 3 escons) + Junts, la candidatura de Puigdemont (4'58% i 2 escons) + Coalición por una Europa Solidaria CEUS, coalició de PNB, Coalició Canària... (2'83% i 1 escó). Fan un total de 13'02% i 6 escons.

A Catalunya, a les europees, les candidatures independentistes guanyaven la majoria a les

unionistes (veure quadre), i de conjunt, en el cicle electoral, canvien les hegemonies. L'independentisme va guanyar les generals fa un mes amb ERC al capdavant, a les municipals torna a ser ERC qui vertebrava una majoria, mentre JXC segueix enfonsant-se. Des de la

territoris històrics, tant en les eleccions municipals com en les forals i a Vitòria-Gasteiz, per primera vegada des de 1995; a Bilbao frega la majoria absoluta. EH Bildu ha aconseguit més vots en les eleccions municipals dels tres territoris i, malgrat quedar darrera

1,3%. Com ja va passar a les generals, Vox no aconsegueix res, malgrat colar candidats de mitja Espanya en les eleccions municipals d'Euskadi.

Perspectives polítiques

Els resultats enforteixen el PSOE, novament pal de paller del règim. Tots aquells que fa un parell d'anys feien tot el possible per fora Sánchez de la direcció del PSOE, avui giren al seu voltant per a que configuri un govern que asseguri els seus interessos. Si el passat 28A Sánchez deia que havia entès el crit dels i de les militants que deien "con Rivera No", la nit electoral del 26 M, novament al balcó, el discurs de Sánchez ha estat dirigit a Ciutadans, per tal que acabi amb el "cordó sanitari" cap el PSOE, i s'obri a negociacions en governs autonòmics i central. Probablement ni el mateix PSOE ni Ciudadanos estan en condicions en aquest moment d'arribar a un acord, pel cost que tindria en el seu electorat.

victòria històrica de CiU el 2011, tot han sigut retrocessos. Significatiu és el retrocés en la ciutat de Barcelona on perd la meitat dels regidors (5) dels que tenia el 2015 amb Trias, i pràcticament desapareix de l'àrea metropolitana. Només a les europees, Puigdemont guanya àmpliament, és a dir, un president a l'exili amb una base i una estructura de partit i institucional cada vegada més inexistents a Catalunya. El resultat: ERC s'estructura com el partit de govern a Catalunya, mentre JXC i el PEdCAT va quedant en l'espectre del partit d'un president exiliat.

ERC abraça el sobiranisme, i amb la seva teoria d'ampliar la base, en realitat renuncia a qualsevol posició de ruptura amb el règim, per tornar a una de gestió autonòmica. Però menja de la resta de partits, no només en vots sinó també guanyant sectors com va fer amb Maragall i el MES al PSC, amb l'Elisenda Alemany o Nuet de l'espai dels Comuns-Podem... I està per veure si no guanya també sectors de la CUP.

En el País basc el PNB consolida la seva supremacia sobre Bildu, corroborant els resultats del 2015: Bildu 254.000 i ara 286000. El PNB 360000 a 409.000. El PNB guanya en les tres capitals i en els tres

de PNB, junts donen un 56% dels vots a les forces nacionalistes en les europees.

Aquí retrocedeixen quasi totes les candidatures unionistes (fins PSE-EE ha perdut vots a Guipúscoa), però especialment les forces de la dreta. El PP ja havia tingut un ensorrament històric a les generals, quan perdia tots els escons al Congrés per Euskadi; ara es desploma a tots els territoris, perdent 24 regidors i la seva primera posició a Vitòria-Gasteiz i a Àlaba, on ara és la quarta força. Tampoc C's aconsegueix cap regidor i retrocedeix respecte 2015, sense ni superar el 3% en cap de les tres capitals: a nivell autonòmic treu un 1%; a les europees un 2,73% i a Juntas Genarales, un

Potser caldrà un fort sotrac a la situació política per tal de fer possible a ulls dels militants i simpatitzants d'ambdós partits la seva aliança, i aquest sotrac pot venir de les conseqüències polítiques de la sentència del judici del Suprem. Per això, el més probable fins aquest moment i les possibles eleccions anticipades al Parlament de Catalunya, serà un govern Sánchez en minoria... però malgrat han falsificat les majories al Congrés amb la suspensió del diputats presos de Congrés i Senat, ¿acceptarà Podemos-IU tornar a jugar un paper secundari i quedar-se fora del Govern Sánchez?

El problema català en el marc monàrquic exigeix un acord entre PSOE i ERC, però enmig està l'aparell de l'estat i les sentències del judici, que han de ser exemplars per fer pagar els fets de l'1 i del 3 d'octubre i el ridícul i impotència que va demostrar l'estat. Les forces a Catalunya continuen amb capacitat de mobilització, ¿com gestionarà ERC la sentència, més enllà d'una convocatòria d'eleccions al Parlament?

La Unió Europea demana concrecions econòmiques al nou govern, en un marc d'estancament econòmic a tota Europa. Els sindicats també amb la derogació de la reforma laboral. La Ministra Calviño ja ha advertit que no hi haurà derogació, és més, ja es parla de la motxilla austríaca, un atac brutal als i les treballadores. ¿Quant de temps el Govern Sánchez podrà mantenir la falsa etiqueta de govern d'esquerres, sense que les direccions sindicals no es vegin obligades a mobilitzar?

No hi ha temps a prendre, sense una alternativa d'esquerres que plantegi una doble ruptura amb el règim i pel dret a autodeterminació dels pobles, i amb el sistema capitalista, perquè no podem permetre que segueixin carregant la seva crisi en les nostres espatlles, les confrontacions que estan per venir no tindran continuïtat. Mobilització i construcció d'un front d'esquerres són les dues tasques urgents.

La CUP i les candidatures municipalistes alternatives, un fort retrocés.

En el foc creuat entre l'Estat/Catalunya i dreta/esquerra que deixaven molt en segon terme les qüestions quotidianes, les opcions municipalistes han patit un fort retrocés. Han caigut candidatures com les AE Cornellà amb 1.344 vots, que es queda fora de l'ajuntament, o l'AE de L'Hospitalet, que també queda fora, com la CUP i ni sumant els vots de les dues candidatures mantindrien el regidor que tenien, o retrocessos com Tots Fem Badia que passa del 24 al 20% però veu com, d'haver tingut l'alcaldia ara el PSC treu majoria absoluta. Ripollet –amb Ara Decidim Ripollet– ha estat l'excepció per a les CAV, com Berga i les alcaldies gironines que tenia, per a la CUP.

En el cas de les CUP, però, el problema va més enllà. Amb similars nivells de participació, del 65%, s'obtenen 177.330 vots, perdent 45.000 dels del 2015, però baixant a la meitat en percentatge: de 7,46% dels vots emesos al 4,8%. I del 2015 al 2019, hi ha hagut l'1-O, l'aplicació del 155... i ha fet política en el Parlament, és a dir que no tenia perquè topar-se amb les limitacions que té tot projecte estrictament municipalista. Tant en la lluita amb l'Estat, com en l'eix dreta/esquerra podia i tenia obligació de donar la batalla.

De fet, els resultats són una esmena al projecte polític de la CUP, que va decidir no participar a les eleccions generals del 28A ni a les europees amb l'argument de "concentrar-nos en les properes municipals" perquè –es va dir– som essencialment això, municipalistes. Així es va afirmar i així es va negar el debat a organitzacions que estàvem treballant amb la CUP-CC (ja no calien ni Grups d'Acció Parlamentària on discutir). De fet, es volia tancar

portes en dins de l'organització una crisi interna que saltava per la finestra –i de males maneres– a la primera de canvi, quan Poble Lliure es presentava a les generals amb Front Republicà. Més tard quan, tres candidatures impulsades des de la CUP s'afegien als recomptes supramunicipals d'ERC, com són Badalona primer, i Argentona, Borges Blanques i El Vendrell després, en lloc dels propis, incomplint els acords de l'assemblea nacional.

Les CUP han pagat en aquestes eleccions municipals la manca d'intervenció política general que s'ha tingut com a CUP Nacional. No es va donar la batalla sortint a encapçalar la lluita contra l'estat, denunciant la traïció d'ERC i JxCat, quan als CDRs es començava a fer balanç de cap a on ens havia portat la direcció de Puigdemont i Junqueras... Les enquestes reflectien aquesta situació i donaven un creixement fort de la CUP-CC. Avui, ERC i Puigdemont recuperen –amb pesos canviats– el seu paper central de direcció política del procés. Tampoc es va voler encapçalar una candidatura per la doble ruptura a nivell estatal a les europees que a més d'enfortir la lluita catalana enxarxant-la a l'estat amb la republicana, hauria potenciat la unitat de pobles i també aquí a nivell de cinturó industrial. A les

eleccions generals espanyoles tampoc hi va haver candidatura de la CUP per enfrontar l'extrema dreta i el PSOE, aleshores es va dir que la campanya es faria al carrer, i tampoc no va ser així. I els espais polítics que s'han guanyat, si no es defensen, es perden. La CUP s'ha auto-condemnat a la irrellevància.

I el major retrocés és a les grans ciutats i al cinturó industrial. Encara que manté els 2 regidors a Tarragona, i amb la coalició de Guanyem Girona arriba a 6 regidors –lluny de l'ambició de disputar l'alcaldia a Madrenes-, la tònica és molt negativa. Es perden Barcelona i Lleida; a Sabadell, després de cogovernar, la Crida es queda amb 10.737 vots, perd un dels 4 regidors que tenia, i el PSC recupera l'alcaldia; a Badalona, la CUP havia participat de l'ajuntament des de Badalona en Comú i Dolors Sabater ara amb ERC ha sumat una mica menys que la suma de les dues forces i es queda amb 7 regidors, davant dels 11 d'Albiol; a Montcada i Reixac, la CUP perd el regidor; Guanyem Cerdanyola (on estava la CUP) perd l'alcaldia; a Sant Cugat, perd el 12% i passa a 3 regidors; a Terrassa, perd el regidor que tenia. És gravíssima la patacada a Santa Coloma de Gramenet, on Som Gramenet passa de ser segona força amb 7.852 vots i 6 regidors a quedar fora del consistori amb 2.244 vots (perd més del 70% dels vots!). Al conjunt del Baix Llobregat la caiguda ha estat general: Esparreguera, passa de 5 a 2; Molins de Rei de 4 regidors a 3; Gent de Sant Boi de Llobregat perd els 2 regidors; també perd el regidor que tenia a Esplugues...

Veníem dient que calia una política específica i constant per augmentar la presència de la CUP al cinturó industrial.

Però ha estat insuficient o no ha arribat prou el contingut social, cap a la classe obrera, traient-li els colors a la política econòmica d'ERC des del Govern de la Generalitat, ni com un eix de treball o ni tan sols en la propaganda electoral. I ens preocupa enormement que de manca d'autocrítica que de moment hem sentit en el balanç que es fa des del Secretariat Nacional passant la culpa a la gent d'un cantó, i de l'altre a misterioses "recentralitzacions":

"El país ha votat el no canvi"... "La CUP ha tingut uns bons resultats arreu del país, llevat de la corona metropolitana –Lleida?, Figueres???, i aquí hem d'aprendre dels encerts i dels errors perquè, és una zona on entenem que existeix una recentralització de poder" (Ara, 30/05/2019). El país no ha tingut referent a l'esquerra, i la CUP no ha intentat ser-ho; i no hi ha cap recentralització. El que hi ha és la reconstrucció del PSC i l'entrada amb força d'ERC en un espai, els barris obrers, on la CUP no ha tractat de construir-se i aportar propostes. I no, d'aquí no es pot concloure que els resultats "afecta les tesis rupturistes que defensen la CUP i altra gent", perquè dit en tota aquesta lògica, és tornar a amagar que a l'octubre del 2017 hi va haver una traïció –amb noms i cognoms, d'ERC i JxC-, en base a la qual es vol esborrar l'10 i el 30 que deien ruptura per imposar la reforma pactada que vol la burgesia catalana i l'IBEX 35.

independència, i després ja vindrien les qüestions socials... vam repetir mil vegades que no seria mai així. Ja Escòcia en el seu dia ho havia demostrat: va ser una sorpresa per analistes que esperaven que la burgesia i nacionalista Edimburg encapçales el Sí en el referèndum. Enlloc de ser així, mentre la burgesia corria a l'escalf de la corona, va ser el vot obrer de Glasgow qui s'havia acabat posicionant pel sí, un vot amb un perfil de la "dona, de classe obrera, menor de 40 anys i que a 2011 havia votat laborista" (Escòcia lliçons i debats, Nov. 2014: <http://www.luchainternacionalista.org/spip.php?article2375>).

Avui, als barris de Barcelona, els analistes han començat a detectar un procés semblant. Als barris on la renda duplica la mitjana de la ciutat, els índexs independentistes s'han enfonsat en quatre anys: així a Tres Torres, el suport ha caigut 15 punts, quedant en un 36%; o a Pedralbes, amb 13 punts menys: són vots que

I aquest cinturó industrial, serà la garantia d'un camí a la independència o no serà. Ho venim repetint fa molt de temps, que sense la classe obrera, no hi haurà República. Això és un fet objectiu que ens hauria de marcar a ferro per fer política si volem respondre honestament a les dues qüestions. Però, a més, ara, això s'evidencia amb els resultats a la mà.

Alguns pensaven que calia recórrer una part del camí amb la burgesia per arribar a la

passen de l'antiga CiU a Valls-C's. Així, dels 73 barris que formen Barcelona, els primers 24 on més va créixer el vot independentista estan per sota de la renda mitjana de la ciutat. El rècord l'ostenta el Baró de Viver, on la renda mitjana familiar està situada per sota dels 15.000 euros bruts anuals, on l'independentisme puja 8,7 punts. El segueixen la Barceloneta (+8 punts), la Marina del Prat Vermell (+8) o els barris que va aixecar la migració del final del franquisme a Nou Barris, com la Trinitat Nova

(+6,6) o Canyelles (+5,4).

I això que va començar a aparèixer a les eleccions del 21D, les del 155, amb el que es va anomenar “el vot Rufian”, avui consolida l’avenç d’ERC. I la CUP no ho ha aprofitat.

La crisi interna a la CUP-CC no està resolta i tampoc no es tancarà negant els marcs democràtics de debat, ni enroscant-se sobre el propi melic com fan témer consideracions com les de que *“exdiputats tornin a liderar la llista de la CUP a les pròximes eleccions al Parlament”* (Ara esmentat). I pel que fa als continguts, és dolorós veure els estralls d’una política que creia que podia abandonar la política general, sense debilitar el municipalisme: una cosa va de la mà de l’altra, i és cada cop més imperiós corregir el rumb, perquè cal construir una alternativa republicana i de classe. En aquesta tasca seguirem apostant perquè les CUP siguin el marc base.

CUP-Capgirem Barcelona

La CUP perd la representació a Barcelona, on passa de 51.889 vots a 29.335, i perd el 43% dels suports i els regidors que tenia. Òbviament, el BCAP-PRIMÀRIES de Graupera, pren un espai de 28.230 vots (3,74%) que pot afectar la CUP, però no exclusivament. La CUP perd a tots els districtes, però amb més força en aquells on tenia més percentatge de suports (Gràcia, Eixample i Ciutat Vella).

	2019		2015		Diferències
	vots	%	vots	%	
Sant Martí:	4.211	3,80%	6.937	6,82%	-2.726 -3,02%
San Andreu:	2.800	3,81%	5.116	7,54%	-2.316 -3,73%
Nou Barris:	1.783	2,60%	2.812	4,23%	-1.029-1,63%
Horta-Guinardó:	3.625	4,48%	5.949	8,00%	-2.324 -3,52%
Gràcia:	3.836	6,16%	6.709	11,67%	-2.873 -5,51%
Sarrià-Sant Gervasi:	1.839	2,35%	3.541	5,02%	-1.702 -2,67%
Les Corts:	1.203	2,70%	2.377	5,80%	-1.174 -3,1%
Sants-Montjuic:	3.636	4,51%	6.300	8,43%	-2.664 -3,92%
Eixample:	5.258	4,07%	10.025	8,34%	-4.767 -4,27%
Ciutat Vella:	1.144	4,44%	2.123	8,52%	-979 -4,08%
Totals	29.335	3,89%	51.889	7,42%	-22.554 -3,53%

La campanya l’hem viscut de prop perquè hi teníem companyes a les llistes i des de Lluita Internacionalista hem participat en actes, piquets, encartellades, etc.

És innegable que la situació política general i la inacció de la CUP a nivell nacional davant d’aquesta, deixaven en una situació difícil a la CUP-Capgirem Barcelona alhora d’encarar la campanya. Però a més aquí, com que van convidar-nos a participar en alguna Mesa política de campanya, ja allà vam assenyalar que ens semblava que faltava un eix central laboral dirigit a les treballadores. Ens van dir que això era transversal i que ja veuríem que sortiria a tot arreu.

Això ha estat així només a mitges. A les places, als actes, sí que escoltes que els i les companyes parlen de classe obrera o de treballadores, però la veu que arriba a les cases, la propaganda o la del debat de TV3, allà ni la classe obrera, ni les treballadores, s’hi troben: al tríptic que arriba a les bústies, es parla de “veïnes” del principi al final, en un triat vocabulari femení sí, però desclassat també.

D’actes se’n van fer moltíssims, que feien anar a les companyes, com un gira-gira, per barris i places. Però la majoria, començant pel d’inici, central i el final de campanya, de consum intern, per a la pròpia militància, on sí que es parlava de treballadores, perquè també era el que es volia escoltar, però sense un pla determinat per arrossegar al de fora.

El discurs que tenia el missatge de campanya es limitava a dir que la CUP pressionaria a l’esquerra ERC i els Comuns, enlloc de presentar-se com una alternativa de classe. I en un marc polaritzat i per tant difícil, només falta que la línia que es dibuixi per la tàctica concreta sigui oferir-se com a “grup de pressió” per a que giri a esquerra sigui Colau o ERC, és a dir potenciar encara més la polarització, òbviament a costa de dissoldre’s com a alternativa. És el que s’ha fet a Barcelona.. El resultat, per més esforç militant que s’hi posi, és impossible de compensar.

Guanyem Girona

La candidatura Guanyem Girona, que ha substituït a la coalició que es va presentar fa 4 anys amb el nom CUP-Crida per Girona (a la qual LI hi va participar), eixamplava la seva composició amb sectors de l'esquerra com MES, En Comú, Pirates o Som Alternativa, a més de persones independents i vinculades a l'associacionisme, moviments socials... La campanya des de Guanyem Girona s'ha centrat en que calia un canvi de govern, que tingués més ambició i propostes fermes, i que pogués prioritzar molts dels aspectes socials i econòmics que creuen que han quedat desatesos durant aquests anys. En els actes i materials de la campanya s'ha volgut donar èmfasi a visibilitzar a personatges de la "cultura de Girona" amb un passat participatiu de polítiques conservadores. Aquest ha estat un pilar estratègic per anar a buscar el vot de l'electorat d'ERC i JxCat. S'evidencia que Guanyem Girona ha tret un bon resultat amb 8311 vots (5425 vots el 2015) passant a ser la segona força i obtenint 6 regidors/es (la CUP-Crida per Girona en va obtenir-ne 4 el 2015, un d'ells el nostre company de LI), però també es tenia l'esperança poder competir amb el govern Madrenas (JxCat) per l'alcaldia. La baixada de vots d'ERC (passant de ser la segona a ser la quarta força) i JxCat respecte el 2015 s'ha traspasat sobretot a Guanyem. I el creixement del PSC obtenint 8120 vots (5265 vots el

2015), que ha centrat la seva campanya a captar i recuperar el vot als barris treballadors de la ciutat amb una política clientelista, li ha permès empatar en regidors/es amb Guanyem.

Guanyem Girona no ha retrocedit electoralment però si en el seu contingut, i ha seguit la mateixa tònica que a la resta de Catalunya: deixar espais de lluita i de ruptura i sense propostes de construcció en els sectors i en els barris on és majoria la classe treballadora, i deixant de banda la crítica a la política econòmica que JxCat i ERC han portat a terme des de la Generalitat.

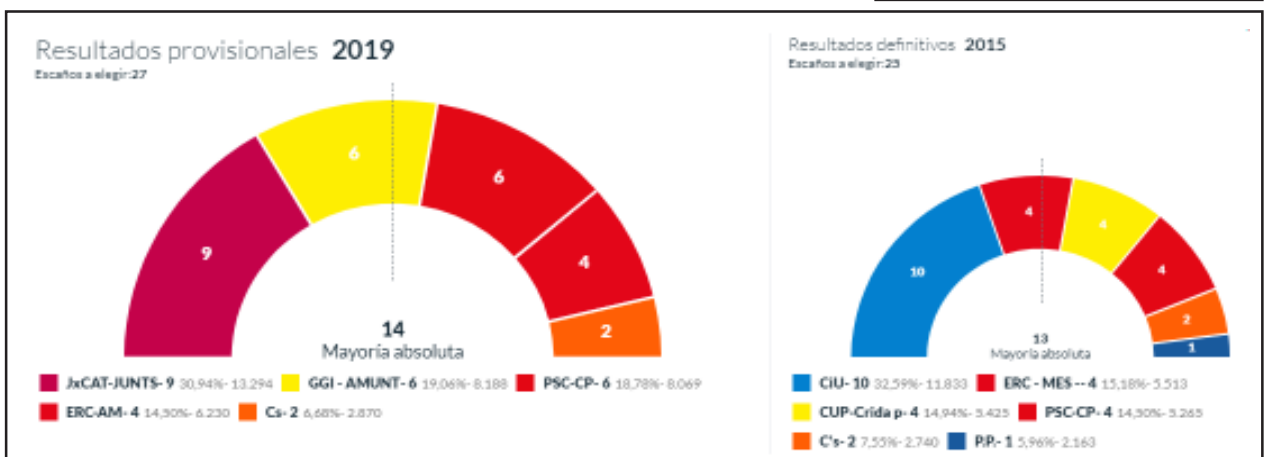
Escenaris postelectorals a Girona.

L'assemblea de Guanyem Girona, organisme decisor, va proposar dos escenaris ben clars: el primer fer possible la governança amb ERC ja que es superen en regidors/es a Madrenas (JxCat), però caldria la voluntat d'ERC de formar govern trencant acords nacionals amb JxCat a més de l'abstenció de la resta de grups (PSC i Cs), fet poc probable. El segon escenari seria passar a l'oposició, que semblaria el més probable. La resta d'escenaris, pactar amb PSC o JxCat, són rebutjats per l'assemblea per la implicació amb el 155 per part del PSC i pel model de ciutat que propugna JxCat que ha estat l'eix central de rebuig en la campanya.

Les CUP a les comarques gironines.

El paper de les CUP a les comarques gironines han tingut dues cares: una el retrocés significatiu a Salt, Blanes i Figueres i l'altra l'augment significatiu als pobles a on han governat com Celrà, Verges o Viladamat.

A Salt, a on es presentava com a IPS-CUP, ha donat un pas enrere en una població a la qual la lluita antiracista ara per ara és clau. És a l'única població a on Vox ha obtingut representació (3 regidors i un augment de 420 vots) i IPS-CUP que formava govern amb ERC ha passat de tenir 3 regidors/ a 2, perdent 219 vots. A Blanes, espectacular pujada d'ERC i Blanes en Comú, i la CUP no obté cap representant (en tenia 2 regidors/es). I a poblacions a on han governat s'ha evidenciat que la implicació amb la lluita permanent des de la base del Procés com Celrà o Verges els ha comportat un augment de vots i consolidar-se sols en més força en el govern del seu poble.

L'Hospitalet de Llobregat

Majoria absoluta del PSC

A L'Hospitalet de Llobregat, amb govern del PSC-PSOE des de fa 40 anys (des de 1979), aquest ha recuperat la majoria absoluta que havia perdut el 2007 amb Celestino Corbacho (ex-ministre de la reforma laboral del PSOE i ara en les files de Ciutadans). El PSC-PSOE ha incrementat el vot un 41% i suma quasi els mateixos vots que la suma de la resta de grups municipals.

ERC ha estat el vot útil independentista, passant de 8.000 a 16.000 vots, guanyant els dos regidors de la CUP

2019				2015		
REGIDORS	GRUP	VOTS	INCREMENT	VOTS	GRUP	REGIDORS
14	PSC	43696	41%	30979	PSC	11
5	ERC	16342	96%	8357	ERC	2
4	CS	11899	-4%	12343	CS	4
3	ECPODEM	11280	18%	9524	IC-EUIA-PIRATES	3
1	PP	5199	-44%	9259	PP	3
				6962	GANEMOS	2
				5579	CIU	1
				4763	CUP-PA	1

i JxCat (l'antiga CIU). Alternativa d'Esquerres de L'Hospitalet (AELH) ha obtingut 916 vots (0,91%). CUP LH x LR-AMUNT 2.077 vots (2,06%). Les dues candidatures provenen de la CUP-PA que el 2015 va obtenir 4.763 vots i un regidor. La ultradreta ja fa dues legislatures que no té representació a L'Hospitalet, estancada en 3.000 vots. C's ha disminuït lleugerament en vots (4% menys), molt per sota de la mitja de baixada a Catalunya (-23%).

Probablement l'increment de vot del PSC ha estat en part motivat per el relat de les eleccions generals de votar PSOE per aturar la dreta de PP-C's-Vox. De fet aquest bloc ha baixat un 20% en vots a L'Hospitalet, considerant el vot de Vox hereu del de Plataforma per Catalunya.

La majoria absoluta del PSC-PSOE és una mala notícia, perquè augura un increment de l'especulació immobiliària i la proliferació conjunts de gratacels com els de la Plaça Europa, en la línia de Jesús Gil a Marbella. També la política neoliberal i d'inacció davant la pobresa, els desnonaments i l'atur del PSC-PSOE.

La campanya va ser en si mateixa la reafirmació del coneixement mutu i l'augment de la confiança política entre 60 persones- la major part militants de moviments socials.

S'obre una nova etapa dels moviments a L'Hospitalet. Tindrem un enduriment de les condicions de vida i treball dels treballadors i les treballadores, aquesta vegada sense disposar de la pota institucional de tenir un grup municipal. Per altra banda, l'activisme i la resistència a les polítiques de l'Ajuntament tenen bona salut.

Des d'AELH treballarem per la coordinació de les lluites i per a trencar el seu aïllament.

Victor Messeguer

Eleccions a l'Ajuntament i a la Comunitat de Madrid

Guanya la dreta

En un article que vam publicar al nostre diari el mes de febrer de 2019, analitzàvem que la política d'Ahora Madrid amb totes les seves famílies (IU; Errejones, Podemos i anticapitalistes) possiblement portaria a la victòria de la dreta perquè provocaria l'abstenció als barris obrers del sud de la capital (*Municipals i autonòmiques a Madrid: "Així guanya la dreta"* Lluita Internacionalista 4/02/2019). I així ha succeït. A l'Ajuntament de Madrid els resultats van ser: *Más Madrid* (Carmena i Errejones) 19 regidors amb 503.990 vots (30,94%), que són 16.000 vots i un regidor menys respecte a les eleccions del 2015. Un dels tòpics d'aquests dies és que *Más Madrid* recull l'herència del desastre de Podem i surt com la gran beneficiada, però això no és cert del tot: als Ajuntaments d'Alcalá de Henares, Alcorcón, Aranjuez, Coslada, Fuenlabrada, Getafe, Alcorcón, Leganés, Móstoles, San Fernando de Henares, Torrejón de Ardoz, Valdemoro, no treuen ni un sol regidor. L'aposta d'Iñigo Errejón d'estendre la fórmula de *Más Madrid* a la resta de l'Estat espanyol (*¿Más España?*) és més una fórmula de laboratori o un truc d'il·lusionista que el que ha passat realment.

El PSOE obté 8 regidors i 223.582 vots (13,72%) amb un regidor i 25.000 vots menys. Cal recordar que el govern de l'Ajuntament de Madrid era de facto *Ahora Madrid*-PSOE i que el vot útil a la ciutat era el de Manuela Carmena a qui el PSOE no li va fer cap oposició.

Madrid en Pie (IU, anticapitalistes i La Bancada) no obtenen cap regidor, amb 43.000 vots (2,69%). En un altre article analitzarem el que ha passat a *Madrid en Pie Municipalista* però una cosa és sig-

nificativa: Podemos en principi dona suport a la candidatura de *Más Madrid* sense participar-hi, però en l'últim moment, divendres 24 de maig, Pablo Iglesias es despatxa dient que com que Carmena guanyarà les eleccions, la millor manera que giri a l'esquerra és votant a *Madrid en Pie Municipalista*, com si fos el salvador. Els resultats el deixen molt tocat: cal tenir en compte que en les eleccions a la Comunitat de Madrid, on també guanya el trifachito (Vox, C's i PP), la candidatura de Podemos treu un 5,56% dels vots, a punt de quedar-se sense representació parlamentària i perdent 20 diputats, els mateixos que guanya *Más Madrid* i molt lluny dels 37 del PSOE.

Als districtes obrers de Madrid (Vallecas, Usera, Villaverde i Carabanchel) la suma del que anomenen el vot progressista (PSOE, *Más Madrid*, IU i *Madrid en Pie*) arrasa amb més del 60%, però l'abstenció és la veritable guanyadora en aquests districtes, amb un 45%. A tota la ciutat l'abstenció va ser d'un 32% quan a les generals d'abril de 2019 va ser d'un 22,5%. L'anomenada *Izquierda progre* obté entre *Más Madrid* i PSOE 27 regidors mentre la dreta de PP (15 regidors), Ciutadans (11 regidors) i Vox (4 regidors) en sumen 30. Tots els partits de l'anomenada esquerra només volen gestionar el sistema capitalista, no destruir-lo i és el sistema el que els està destruint a ells per aplicar els plans d'ajust de la UE: a gairebé tots els Ajuntaments de la Comunitat de Madrid on van governar, ha guanyat la dreta.

En els districtes "pijos" o fatxes (Salamanca, Chamartín, Chamberí, Retiro, Moncloa, Aravaca i Fuencarral - el Pardo) entre PP, Ciutadans i Vox obtenen un resultat entre el 60 i el 70% dels vots amb una abstenció al voltant del 25 %, pràcticament igual que en les eleccions generals d'abril de 2019.

La tàctica de desmarcar-se del "cadàver" Podemos i cridar al vot útil per impedir l'alcaldia al "trifachito" no li surt bé a *Más Madrid* ni al PSOE. Com hem dit moltes vegades, l'única manera d'aturar a la dreta a Madrid és amb mobilització, generant habitatge públic, aturant desnonaments, fomentat la participació en les decisions i no en els despatxos, donant ocupació als aturats... La il·lusió perduda en el projecte de Carmena- Errejón, PSOE, Podem i IU és el que fa guanyar a la dreta a Madrid. Sis dies abans de les eleccions Manuela Carmena intenta aprovar *in extremis* l'operació Chamartín, un "pelotazo" urbanístic al nord de la capital, el terreny més car, per construir 10.500 habitatges i un gran centre de negocis en el qual participa el BBVA, ADIF, Fomento, l'Ajuntament i la constructora San José, en l'últim moment i pels tràmits necessaris que exigeix la llei es paralitza la seva aprovació, però Carmena deixa clar que serà el seu projecte estrella en la pròxima legislatura.

La mateixa nit de les eleccions Carmena reconeix la seva derrota i, diu que la dreta governarà Madrid. Però quan comencen les

negociacions entre Vox, Ciutadans i PP a l'estil andalús, per a deixar fora del govern a Vox, aquest fanfarroneja i diu que vol entrar en el govern de la ciutat, cosa a la qual en principi s'oposa Ciutadans. Això dona peu a que Carmena digui que encara té moltes expectatives que C's no deixi passar a l'extrema dreta al govern local i que segueixi l'exemple del seu candidat a l'alcaldia de Barcelona, Manuel Valls, que ha ofert a Colau i al PSOE un pacte sense condicions perquè Barcelona eviti un govern municipal d'orientació

independentista. Carmena somia així amb ser alcaldessa de Madrid si Vox, PP i Cs no es posen d'acord en la sessió constitutiva de l'Ajuntament el 15 de juny, perquè en aquest cas, cap altre candidat seria capaç d'aconseguir la majoria absoluta, i a la segona volta seria elegida alcaldessa per ser la llista més votada. Així no s'atura el feixisme!!, *Más Madrid* passa en tan sols uns dies del *trifachito* al *bifachito*.

José Díaz Sánchez de la Blanca

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.lluitainternacionalista.org>
facebook: [lluaitinternacionalista](https://www.facebook.com/lluaitinternacionalista)

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: impulsem la reconstrucció de la IV Internacional.

